

[Wilhelm]

om, hvordan man prioriterer, og det gør den diskrimination, der ligger i det, så meget mere åbenbar.

Vi synes også, det er urimeligt, da det ene materiale efter det andet, vi har modtaget fra skattemyndighederne, Ishøjrapporten og hvor vi ellers har kunnet hente det, viser, at indvandrerfamilierne i gennemsnit har lavere fradrag, ikke engang i forhold til danske gennemsnitsfamilier, men tilsvarende danske arbejderfamilier. Selvfølgelig kan man finde undtagelser, det kan man også i danske familier. Selvfølgelig kan man finde stor spredning, det kan man også blandt andre. Men i gennemsnit er der til trods for eller på grund af forsørgelseskontrakterne stadig væk, så vidt vi ved, gennemgående lavere fradrag for indvandrerfamilierne end for tilsvarende danske arbejderfamilier.

Det må være lidt bittert for den nye skatteminister, som i forskellige sammenhænge har interesseret sig for § 14, stk. 2, at skulle komme med et forslag, der lige præcis slalomer sig uden om det mest oprørende ved § 14, stk. 2, nemlig de beløb, der kan fradrages for henlæggelser i private skattefrie fonds. Det har man fikst stadig væk undgået. Når vi kommer til disse selskaber, foreninger, institutioner osv., så kræves det lige pludselig ikke, at de er skattepligtige i Danmark, for så ville det jo lukke for den del af § 14, stk. 2-fiduserne, som har med de private fonds at gøre.

Den Mogens Lykketoft fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som blev sat ind i dette fondsudvalg og efter et års tid resolverede sammen med sin makker, at nu ville de altså ikke lægge ryg til det mere, for det var det rene hykleri, der skete ingenting, det blev saboteret på alle leder og kanter, og derfor nedlagde deres mandater i protest, skal nu som skatteminister fremsætte et forslag, der lige præcis vedrører en af de paragraffer, som fondsfiduserne bliver båret af, og skal altså slalome sig udenom at røre ved disse fradrag for henlæggelser til skattefrie private fonds.

Hr. Gammelgaard var i denne sammenhæng inde på, at det måtte være et krav, at når der var fradragsret for ydelser, så blev det modsvaret af fuld skattepligt hos modtageren. Det er lige præcis ikke tilfældet med fondene, og det er det lige præcis heller ikke i de konservatives forslag. Dem tænkte hr.

Gammelgaard ikke på, for han synes, det er udmærket, at det ikke skal modsvares dér, at skattefradraget for ydelserne ikke skal modsvares af en skattepligt hos modtagerne. Det interesserer ikke de konservative. Hr. Gammelgaard kan stå heroppe og omtale et sådant princip, som om det er et konservativt krav, og simpelt hen underforstå, at det selvfølgelig ikke skal gælde, hvis det er de virkelige store kanoner og de virkelig store kapitaler, der skal lave skattefiduser. De konservative har i deres eget forslag også vidst at slalome sig uden om noget, der kunne røre vennerne.

Jeg synes, at tiden er dårligt anvendt, siden forslaget blev dysset ned sidst. Man har end ikke gjort sig den ulejlighed at overveje at imødekomme noget af det, som kritikerne af forslaget, der ikke helt havde afvist at forhandle om andre ordninger, og indvandrerens organisationer har luftet muligheden for, det, som venstre og de radikales ordfører her i dag har været inde på, det, som SFs ordfører har været inde på, nemlig en måde at begrænse det på, som ikke automatisk bliver udhulet af inflationen, et hensyn til, hvor stor den reelle forsørgerpligt efter disse folks tradition er, osv., et hensyn til den relative, sådan må jeg forstå hr. Bernhard Baunsgaard, levestandard osv. Det har man ikke. Fuldstændig fantasiløst er man kommet med præcis det samme forslag, bare med, skal vi sige en inflationsregulering, siden det sidste forslags fremsættelsestidspunkt.

Til sidst vil jeg gerne spørge skatteministeren, om det virkelig er sådan, at man allerede, uden at lovgivningen er ændret, har ændret praksis og har strammet disse ting. Jeg har hørt, at skattemyndighederne efter i flere år at have godkendt forsørgelseskontrakter lige pludselig har taget fat på at underkende dem og har påbudt folk at betale skat af de fratrukne beløb, selv om man havde godkendt tilsagnserklæringerne, selv om man havde dokumentation for de overførte beløb, fordi man måske 4 år efter fandt ud af, at der manglede en dato på et af bekræftelsesbeviserne fra Tyrkiet eller fra Pakistan. Kan det virkelig være rigtigt, at man efter at have godkendt sådanne dokumenter i 4 år nu er begyndt at sige: det skal altså tages tilbage, det er vores fejl, men det er jer, der skal betale?